

Arrest

nr. 196 027 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HUYSMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2016 ondertekent de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning met dhr. O.A., van Belgische nationaliteit. De verklaring wettelijke samenwoning wordt geregistreerd in het Rijksregister.

1.2. Op 23 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van wettelijke samenwoning met dhr. O.A.

1.3. Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.11.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals ge- indexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen ver- kregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de in- schakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking in- dien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- verklaring dd. 31.01.2017 vanwege de boekhouder van de referentiepersoon waarin wordt verklaard dat de refe- rentiepersoon tijdens de periode 01.11.2015 – 20.09.2016 een maandelijks bezoldiging van €1500 ontving van- uit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider bij Bouwonderneming JMP*
- historiek werkloze dd. 27.02.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tijdens de periode augustus – oktober 2015 en september 2016 – februari 2017 een werkloosheidsvergoeding ontving*
- bijlagen Belgisch Staatsblad waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 13.02.2017 werd aangesteld als bijko- mend zaakvoerder van Niker BVBA*

Volgens de recentste gegevens is de referentiepersoon op heden aangesteld als zaakvoerder van Niker BVBA; de overige gegevens betreffende zijn bestaansmiddelen zijn dan ook niet langer actueel.

Wat betreft de huidige zelfstandige activiteit werden er geen bijkomende stukken betreffende de inkomsten die hieruit voortvloeien voorgelegd. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen afdoende zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referen- tiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelij- ke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaar- den. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezins-leven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven

bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

1.4. Op 3 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de bevelscomponent van de beslissing vermeld in punt 1.3. wordt ingetrokken.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over het voorwerp

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er op dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing op 3 juli 2017 werd ingetrokken. Dit gegeven blijkt eveneens uit het rechtsplegingsdossier en wordt door de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist.

Het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve zonder voorwerp.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoekster een weigeringsbeslissing oplegt en een bevel tot verlaten van het land, foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 22.5.2017, betekend op 29.5.2017, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De Feiten" en door DVZ nogmaals herhaald als volgt :

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :
-verklaring dd. 31.1.2017 vanwege de boekhouder van de referentiepersoon waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon tijdens de periode 1.11.2015 – 20.9.2016 een maandelijkse bezoldiging van 1.500 euro ontving vanuit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider bij Bouwonderneming JMP
-historiek werkloze dd. 27.2.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tijdens de periode augustus – oktober 2015 en september 2016-februari 2017 een werkloosheidsvergoeding ontving
-bijlagen belgisch Staatsblad waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 13.2.2017 werd aangesteld als bijkomend zaakvoerder van Niker BVBA."

De feiten zijn haar derhalve voldoende bekend, zodat zij onmogelijk en tegen alle terzake geldende wetten in, waaronder art 40 ter en 42 §1, 2e lid der Vreemdelingenwet, kan beslissen :

"Volgens de recentste gegevens is de referentiepersoon op heden aangesteld als zaakvoerder van Niker BVBA; de overige gegevens betreffende zijn bestaansmiddelen zijn dan ook niet langer actueel ;
en

"Wat betreft de huidige zelfstandige activiteit werden er geen bijkomende stukken betreffende de inkomsten die hieruit voortvloeien voorgelegd. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen afdoende zicht op de exacte aard en op het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter van de Wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

De aangehaalde bewijsstukken op financieel vlak vormen een bewijs dat voldaan werd aan art. 40ter der Vreemdelingenwet ;

Echter DVZ weigert deze te onderzoeken – zichtbaar uit gemakzucht- , waar zij voorhoudt dat deze niet langer actueel zijn gezien de referentiepersoon op 13.2.2017 aangesteld werd als zaakvoerder van BVBA ;

Vanzelfsprekend kan verzoekster geen bewijsstukken bijbrengen van dit inkomen als zaakvoerder op 23.2.2017 of 10 dagen later, waar de eerste maand van de nieuwe werkzaamheden van de referentiepersoon op dat ogenblik zelfs nog niet beëindigd was en de inkomsten derhalve nog niet gekend waren ;

Het geheel van beschikbare gegevens aan inkomsten door verzoekster tijdig aangebracht kon DVZ dan ook toelaten een onderzoek te doen en een beslissing te nemen, wat nagelaten werd ;

DVZ zelf zet dan ook de toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 buiten werking ;

Had DVZ in deze kwestie vragen kon zij verzoekster uitnodigen tot het bijbrengen van bijkomende documenten of haar verhoren/ondervragen bij toepassing van het principe "audi alteram partem", wat in zaken van administratief recht behoort tot het zorgvuldig bestuur van een administratieve overheid , wat zij niet deed, zodat zij geen beslissing met kennis van zaken heeft kunnen nemen ;

Cfr CE (13e kamer), 24.3.2011, Hitelet, Y., nr 212.226,

CE (8e kamer), 5.5.2010, Gonthier, M., nr 203.711,

CE, 19.2.2015, nr 230.257,

F. Piret, D. Renders, & A. Trybulowski, "Les droits de la défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" (dir : P.Martens) , CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp 72/77 ;

Tevens kon DVZ een behoefteanalyse uitvoeren bij toepassing van art. 42 §1, 2e lid der Vreemdelingenwet, wat zij ook niet deed :

Van 2 zaken een :

Ofwel kijkt DVZ de inkomsten na en stelt zij vast of art 40ter nageleefd werd of niet, en koppelt zij hieraan al dan niet de toepassing van art. 42 §1,2e lid ;

Ofwel kijkt DVZ de inkomsten niet na, zoals in casu, en past zij zelf art 40ter niet toe, wat impliceert dat zij ook art 42 §1,lid 2 niet kan toepassen ;

DVZ kan bij gebreke aan een inkomstenonderzoek niet stellen dat aan art. 40ter niet voldaan werd en dat derhalve art 42§1lid 2 overbodig wordt ;

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoekster een weigeringsbeslissing op te leggen gekoppeld aan een bevel tot landverlating , wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Bovendien had DVZ verzoekster uitgenodigd tot verhoor/ondervraging, dan had DVZ kunnen vaststellen dat verzoekster zwanger is van een kindje en op 12.10.2017 zij zal bevallen (stuk 3) ;

De referentiepersoon heeft ondertussen het ongeborn kindje reeds erkend op 6.6.2017 (stuk 4), zodat aan het bevel het land te verlaten dan ook dringend een einde dient gesteld te worden bij gebreke aan afdoende reden ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel tot landverlating op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De overheid moet elke aanvraag op zijn individuele waarde beoordelen ;

Dat deze beslissingen niet alleen rechtens niet verantwoord zijn doch tevens geen rekening houden met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij o.a. vastgesteld hebben dat ondertussen zwanger is en op 12.10.2017 dient te bevallen ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid of menselijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel tot landverlating. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissingen voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissingen zijn dermate ernstig voor verzoekster dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een weigering van gezinshereniging en van een bevel tot landverlating ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoekster (nl de op haar rustende gevolgen en problemen ingeval van gedwongen terugkeer nu zij zwanger is – zie supra), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissingen heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissingen houden dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijke motivatieplicht ;

dat deze beslissingen niet menselijk en niet correct zijn ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

4.2. In zoverre het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – waar de verzoekende partij aangeeft dat indien zij zou uitgenodigd geweest zijn tot verhoor, de verwerende partij had kunnen vaststellen dat zij zwanger is, dat de referentiepersoon het kindje intussen heeft erkend zodat aan het bevel dringend een einde dient gesteld te worden, dat mocht de verwerende partij alle feitelijke omstandigheden onderzocht hebben zij zou vastgesteld hebben dat de verzoekende partij zwanger is, dat de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid of menselijkheid, dat de verwerende partij overduidelijk een compleet overhaaste beslissing heeft genomen, dat de verwerende partij zich uitsluitend heeft gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier waarbij zij geen rekening heeft gehouden met haar belang, namelijk de op haar rustende gevolgen en problemen ingeval van een gedwongen terugkeer nu zij zwanger is – wijst de Raad er opnieuw op dat het bestreden bevel werd ingetrokken, zodat de middelen gericht tegen voormelde beslissing onontvankelijk zijn.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij duidelijk naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat aan de voorwaarde van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en verwijst vervolgens naar de stavingstukken die de verzoekende partij heeft gevoegd aan haar aanvraag betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Betreffende de voornoemde bestaansmiddelen motiveert de bestreden beslissing dat volgens de recentste gegevens de referentiepersoon heden is aangesteld als zaakvoerder van Niker BVBA, dat de overige gegevens betreffende haar bestaansmiddelen dan ook niet langer actueel zijn. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat betreffende de huidige zelfstandige activiteit er geen bijkomende stukken betreffende de inkomsten die hieruit voortvloeien werden voorgelegd, dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens er geen afdoende zicht is op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en er niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij motiveert dat het aan de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te actualiseren, dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en een behoefteanalyse in dit geval overbodig is.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een standaardmotivering of niet voortvloeit uit een beoordeling van de aanvraag op zijn individuele waarde, in de bestreden beslissing wordt immers concreet ingegaan op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

4.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

4.5. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelenvereiste de volgende documenten heeft voorgelegd:

- verklaring van 31 januari 2017 vanwege de boekhouder van de referentiepersoon waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon tijdens de periode 1 november 2015 tot 20 september 2016 een maandelijks bezoldiging van 1500 euro ontving vanuit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider bij bouwonderneming JMP

- historiek werkloze van 27 februari 2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tijdens de periode augustus-oktober 2015 en september 2016-februari 2017 een werkloosheidsvergoeding ontving

- bijlagen Belgisch Staatsblad waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 13 februari 2017 werd aangesteld als bijkomend zaakvoerder van Niker BVBA.

4.6. De verzoekende partij meent dat geen rekening gehouden werd met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals gekend door de verwerende partij gezien zij ervan een opsomming geeft in de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij onmogelijk kon beslissen:

“Volgens de recentste gegevens is de referentiepersoon op heden aangesteld als zaakvoerder van Niker BVBA; de overige gegevens betreffende zijn bestaansmiddelen zijn dan ook niet langer actueel.

Wat betreft de huidige zelfstandige activiteit werden er geen bijkomende stukken betreffende de inkomsten die hieruit voortvloeien voorgelegd. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen afdoende zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Zij meent dat de bewijsstukken op financieel vlak een bewijs vormen dat voldaan werd aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat de verwerende partij deze zichtbaar uit gemakzucht weigert te onderzoeken, waar zij voorhoudt dat deze niet langer actueel zijn. Zij wijst er op dat zij vanzelfsprekend geen bewijsstukken kan bijbrengen van dit inkomen als zaakvoerder op 23 februari 2017 of tien dagen later, waar de eerste maand van de nieuwe werkzaamheden van de referentiepersoon op dat ogenblik zelfs nog niet beëindigd waren en de inkomsten derhalve nog niet gekend waren. Zij meent dat zij het geheel aan beschikbare gegevens over de inkomsten tijdig heeft aangebracht die moesten toelaten aan de verwerende partij een onderzoek te doen wat zij nagelaten heeft, dat de verwerende partij zelf de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet buiten werking zet.

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij, indien zij vragen had, haar kon uitnodigen tot het bijbrengen van bijkomende documenten of haar verhoren/ondervragen bij toepassing van het principe "*audi alteram partem*", wat behoort tot een zorgvuldig bestuur wat zij nagelaten heeft te doen, zodat zij niet met kennis van zaken een beslissing kon nemen.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ook een behoefteanalyse bij toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kon uitvoeren, wat zij ook niet deed. Zij meent dat ofwel de verwerende partij de inkomsten nakijkt en vaststelt of artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt nageleefd of niet en koppelt zij hier aan al dan niet de toepassing van artikel 42, §1, tweede lid vreemdelingenwet ofwel kijkt de verwerende partij de inkomsten niet na, zoals *in casu* en past zij zelf artikel 40ter niet toe, wat impliceert dat zij ook artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet kan toepassen, zij meent dan ook dat de verwerende partij bij gebrek aan een inkomstenonderzoek niet kan stellen dat aan artikel 40ter niet werd voldaan en derhalve artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet overbodig wordt.

4.7. Vooreerst wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden, zoals aangebracht door de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst er zelf op dat de verwerende partij deze omstandigheden aanhaalt in de bestreden beslissing. Het feit dat de feitelijke omstandigheden niet hebben geleid tot de vaststelling dat voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet betekent geenszins dat deze feitelijke omstandigheden niet in rekening werden genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de stukken betreffende de bestaansmiddelen niet langer actueel zijn en dat het stuk dat de verzoekende partij heden aangesteld is als zaakvoerder van Niker BVBA niet vergezeld wordt van bijkomende stukken betreffende de inkomsten die hieruit voortvloeien, zodat zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en er dan ook niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit het betoog van de verzoekende partij dat haar bewijsstukken op financieel vlak een bewijs vormen dat voldaan werd aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, blijkt dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing. Echter, door het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven niet die verduidelijken waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, zichtbaar uit gemakzucht, weigert de bewijsstukken op financieel vlak te onderzoeken, waar zij voorhoudt dat deze niet langer actueel zijn. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij de bewijsstukken wel degelijk heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat deze bewijsstukken betreffende de bestaansmiddelen niet langer actueel zijn daar uit de recentste gegevens blijkt dat de referentiepersoon op heden aangesteld is als zaakvoerder van de BVBA Niker. Gezien deze gegevens niet langer actueel zijn – wat door de verzoekende partij niet wordt betwist – ziet de Raad niet in, en toont de verzoekende partij geenszins aan, waarom de verzoekende partij deze verder diende te onderzoeken op financieel vlak. Immers de verklaring van de verzoekende partij dat zij geen bewijsstukken kan bijbrengen van het inkomen als zaakvoerder op 23 februari 2017 of tien dagen later, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de inkomsten van de referentiepersoon uit de werkloosheidsuitkering tijdens de periode augustus-oktober 2015 en september 2016-februari 2017 en de inkomsten van de referentiepersoon uit de maandelijkse bezoldiging vanuit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider bij bouwonderneming JMP tijdens de periode 1 november 2015 tot 20 september 2016, niet langer actueel zijn. De verwerende partij kan deze inkomsten, op het ogenblik van het nemen van

de bestreden beslissing niet in rekening nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daar de referentiepersoon niet langer over inkomsten uit de werkloosheidsuitkering of uit de maandelijkse bezoldiging vanuit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider bij bouwonderneming JMP kan beschikken, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De gegevens betreffende de voormelde inkomsten, hoewel tijdig aangebracht, worden door de verwerende partij aldus terecht niet betrokken in het onderzoek of de beschikbare inkomsten stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen betreffen.

4.8. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij, waar zij betoogt dat zij vanzelfsprekend geen bewijsstukken kan bijbrengen van dit inkomen als zaakvoerder op 23 februari 2017 of tien dagen later, waar de eerste maand van de nieuwe werkzaamheden van de referentiepersoon op dat ogenblik zelfs nog niet beëindigd waren en de inkomsten derhalve nog niet gekend waren, voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing waar opgemerkt wordt dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag te actualiseren.

De Raad wijst erop dat de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet dienen voldaan te zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad wijst er ook op dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij nagelaten heeft met alle haar gekende relevante gegevens rekening te houden of onzorgvuldig te werk is gegaan. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan, dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en er niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door de verzoekende partij aangebrachte stukken ter staving van de inkomsten van haar partner, allen werden overgemaakt op 27 februari 2017 en op 28 februari 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij tussen 28 februari 2017 en 22 mei 2017, het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog bijkomende stukken heeft overgemaakt ter staving van de beschikbare inkomsten van haar partner.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij/zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De verzoekende partij, die aldus nagelaten heeft de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen doordat zij heeft nagelaten om nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat haar partner heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zelf de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet buiten werking zet.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

4.9. De verzoekende partij lijkt verder voor te houden dat het de verwerende partij toekwam haar uit te nodigen tot het bijbrengen bijkomende documenten of haar te horen of ondervragen bij toepassing van het principe "*audi alteram partem*", wat in administratieve zaken behoort tot een zorgvuldig bestuur. Zij meent dat door dit niet te doen, de verwerende partij geen beslissing met kennis van zaken kon nemen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij stukken overmaakte die het inkomen van de referentiepersoon verduidelijken na februari 2017.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken, waarbij nog kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welke stukken zij nog had willen overmaken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat zij niet afdoende kan beoordelen of de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Voorts herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt nogmaals op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij/zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 23 november 2016 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 22 mei 2017 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, na februari 2017 niet langer actueel waren.

Uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde bewijzen in het kader van haar aanvraag van 23 november 2016 kan geenszins afgeleid worden wat na februari 2017 het inkomen van de referentiepersoon is. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij een schending van de hoorplicht wenst aan te voeren, wordt er op gewezen dat zij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf van

meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke documenten en bewijsstukken die een invloed konden hebben op de beslissing inzake haar aanvraag van een verblijfskaart zij had kunnen voorleggen aan het bestuur. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.10. Waar de verzoekende partij stelt dat ofwel de verwerende partij de inkomsten nakijkt en vaststelt of artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt nageleefd of niet en hier aan al dan niet de toepassing van artikel 42, §1, tweede lid vreemdelingenwet koppelt ofwel de verwerende partij de inkomsten niet nakijkt, zoals *in casu* en zij zelf artikel 40ter niet toepast, wat impliceert dat zij ook artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet kan toepassen, en dan ook meent dat de verwerende partij bij gebrek aan een inkomstenonderzoek niet kan stellen dat aan artikel 40ter niet werd voldaan en derhalve artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet overbodig wordt, wijst de Raad er opnieuw op dat wel degelijk een inkomstenonderzoek werd gedaan. Immers werden de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens over de inkomsten van de referentiepersoon in ogenschouw genomen, doch werd hierover geoordeeld dat deze niet langer actueel zijn daar de referentiepersoon volgens de recentste gegevens heden aangesteld is als zaakvoerder van Niker BVBA. Een inkomstenonderzoek in de zin dat de aangebrachte gegevens betreffende de inkomsten werden onderzocht op hun overeenstemming met de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten, werd niet gedaan, daar dit niet mogelijk was bij gebrek aan het voorliggen van gegevens betreffende de inkomsten waarover de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken. De verwerende partij kon dan ook op correcte en kennelijk redelijke wijze oordelen dat niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en aldus dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande vaststellingen kon de verwerende partij eveneens terecht oordelen dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet in dit geval overbodig is. Gelet op het ontbreken van gegevens over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten waarover de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken, kon de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen behoefteanalyse uitvoeren.

De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat niet geoordeeld werd dat de bestaansmiddelen niet stabiel of niet toereikend waren doch wel dat niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar de verwerende partij, op basis van het geheel van de beschikbare gegevens, geen zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet afdoende kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar de verwerende partij, op basis van het geheel van de beschikbare gegevens, geen zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bewijzen voorbracht van inkomsten van de referentiepersoon uit de werkloosheidsuitkering tijdens de periode augustus-oktober 2015 en september 2016-februari 2017 en inkomsten van de referentiepersoon uit de maandelijkse bezoldiging vanuit zijn zelfstandige activiteit als bedrijfsleider bij bouwonderneming JMP tijdens de periode 1 november 2015 tot 20 september 2016. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog stukken bijbracht betreffende de inkomsten die voortvloeien uit de huidige zelfstandige activiteit van de referentiepersoon als zaakvoerder van Niker BVBA.

Gelet op de onmogelijkheid voor de verwerende partij om een bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daar zij geen zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien geen bewijzen van een ‘huidig’ inkomen worden voorgelegd dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op.

4.11. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat zij geen afdoende zicht heeft op de exacte aard en op het netto-bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat zij niet afdoende kan beoordelen of de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat het aan de verzoekende partij toekwam haar aanvraag te actualiseren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij een schending van artikel 40ter of artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan.

4.12. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het middel de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken beginselen van behoorlijk bestuur, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*beginsel van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

4.13. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER